

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

PLÁSTEV V OHROŽENÍ

POKRAČOVÁNÍ KULTOVNÍ SCI-FI PLÁSTEV JEDU

JOSEF PECINOVSKÝ

PLÁSTEV V OHROŽENÍ

JOSEF PECINOVSKÝ

PLÁSTEV V OHROŽENÍ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2014
Cover Illustration © Jan Štěpánek, 2014
Cover Art © Lukáš Tuma, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2014

ISBN 978-80-7425-231-0

Prolog

„Už jsi pochopil, že je to tvoje poslední hodinka, bídný červe?“

Šedý obličej, protáhlý do nepravidelného čtyřúhelníku, ozdobený velkýma žlutýma očima a širokými ústy, která se k té úzké tváři nijak nehodila, se zobrazoval za prosklenou stěnou, která teď fungovala jako lupa. Pelerínova tvář tak nabyla gigantických rozměrů.

Zrůdička Quasko dvakrát poskočila, nasadila zelenou barvu a zlomyslně zaskřehotala: „Qwwwwrrrrh!“

Hal Dornig ji chtěl nakopnout, ale obratný měkkýš hbitě uhnul.

„Ještě jsi nevyhrál, ty odporný vrahu!“ procedil sverpě mezi zuby.

„Cha-cha-cha!“ Pelerínův obličej se přitiskl na sklo.

Hal Dornig pocítil všemi smysly žár a musel ustoupit až ke stěně, protože pochopil, že se sklo mezistěny začíná tavit. Stékalo v rudých proudech k jeho nohám a vydávalo čvachtavé zvuky: „Ččččšššmh!“

Zrůdička Quasko, která Hala Dorniga zavedla do této pasti, se mlsně olízla: „Yuuh!“

„Mám pro tebe překvapení, Dornigu!“

Sklo se rozteklo a odhalilo, že Pelerín je ve skutečnosti malý skřet dosahující Halovi nanejvýš k hrudi. Namísto jednoho Pelerína jich tu však stála celá armáda. Halovy

široce rozevřené oči udiveně pozorovaly tu nekonečnou řadu identických jedinců. Každý z nich třímal v prstech nejmodernější typ záříče XH-244.

Jejich dostřel je šest metrů, za touto hranicí jsou neškodné. Ideální pro použití v plástvi. Střelba tak nepoškodí nosné stěny.

„Už jsi pochopil, Peleríne, že to tajemství ze mě nedostaneš?“ procedil Hal Dornig mezi zuby.

„Hlupák jsi byl a hlupákem zůstaneš. Mohl ses stát vládcem plástve,“ řekl Pelerín.

Hal Dornig si odplívl.

„Jak nehygienický zvyk,“ odtušil Pelerín.

Řad ozbrojenců pozvedl své zbraně.

Hromadný výstřel zahltl nevelký prostor velínu.

Avšak Hal Dornig už nestál na původním místě. Vymrštil se do výšky a rukama, které disponovaly absolutními přísavkami, se přichytil ke stropu.

Podoben obrovskému pavouku se přesunul nad hlavy tupě zírajících ozbrojenců...

Vzápětí mrštně jako veverka seskočil a dostal se jim do zad. Podoben obří lavině začal rozdávat prudké rány všemi končetinami. Kde zasáhla pěst, tam se lámaly čelisti, kde zasáhla špička nohy, tam se bortila žebra a páteře, praskaly lebky.

Palba neustávala, ale Dorniga ani jeden zášleh netrefil. Zmatek způsobil, že několik zásahů šlo i do vlastních řad.

Po necelé minutě stál nezraněný Hal Dornig nad hromadou sténajících a mrtvých nepřátel, v prstech drtil jejich záříče a proměňoval je na prach, někdy i na atomy.

Jediný a pravý Pelerín klečel u jeho nohou.

„Kam jsi ukryl Izabelu, bídáku?“

„Izabelu? Tu děvku?“

Halova pěst se téměř dotýkala bídákovy tváře.

Pelerínova tvář se zkřivila, pokud to vůbec ještě bylo možné. Klečel na kolenou a spínal ruce jako k modlitbě.

„Máš tři vteřiny, abys mi to řekl, jinak...“

„Odnesl jsem si něco cennějšího!“ zaskuhral Pelerín.

V poslední chvíli si Hal Dornig všiml, že Pelerínovy prsty něco svírají. Zaostril pohled...

Vakuový granát.

Halova noha se vymrštila a zasáhla zloducha přímo do hrudi. Pelerín se zlomil v pase a odlétl směrem k protější stěně. Narazil do ní zády; křehká skořepina se zborčila a trpasličí postava zmizela ve tmě.

Hal Dornig si uvědomil, že zasáhl pozdě. Vakuový granát s tichým zasyčením explodoval.

Během desetiny sekundy byl z komory zcela vyčerpán vzduch. Z očí a nozder Hala Dorniga vytryskla krev.

Z posledních sil stiskl Hal tlačítko na opasku. Jeho tělo se ve zlomku sekundy obalilo tenkou blankou. Z bombičky se uvolnil životodárný vzduch.

„Mám kyslíku na jednu minutu...“

Sledoval, jak se stěny místnosti vlivem podtlaku bortí. Nezbylo mu nic jiného než se pokusit prorazit otvorem, který vytvořil svým tělem Pelerín. Nestihl to. Stěny se sevřely.

Hal Dornig začal vzdorovat. Napjal svaly a podařilo se mu lokty udržet obě stěny, které ho svíraly, v dostatečné vzdálenosti.

Pak si oddychl. Místnost se opět začala plnit kyslíkem. Sevření povolilo.

Hal Dornig se vyvlékl z ochranné blanky. V poslední chvíli! Vykročil. Propadla se pod ním podlaha.

„Bennetovo rameno,“ uvědomil si, když začal padat. „Pelerín propojil své doupě s Bennetovým ramenem. Teď ztrácí svou sílu. Jestliže nezapojím znovu generátory, celá plástev se zřítí.“

Odrazil se a letěl. Bennetovo rameno měřilo víc než kilometr a jeho jádro se nacházelo přesně v polovině délky.

Padal.

„Jsem nějak lehký,“ uvědomil si. „V blízkosti jádra se má nacházet koncentrovaná gravitace, ale Pelerín zapnul inverzi! Nyní je zde beztížný stav!“

Jeho pád zpomaloval, brzdil jej odpor vzduchu. Snažil se pomáhat si mrštnými pohyby těla jako delfín, ale uvědomil si, že v takovém prostředí to nejde.

Pomalu se dostával blíž ke stěně dutého válce, který měl průměr dobrých třicet metrů. Když se mu to podařilo, mohl se od stěny odrážet a jeho pád se zrychlil.

„Ten ničemný Pelerín!“ vykřikl, když viděl, jak v jádru ramene bliká červené světélko. Hodiny odpočítávaly posledních 56 sekund před výbuchem. Jakmile dojde k destrukci, celá plástev se definitivně zřítí.

Hal Dornig zjistil, že ve stěně ramene se objevují praskliny.

„Je to daleko, to se nedá stihnout.“

Displej odpočítávající sekundy přitahoval jeho oči jako magnet.

38 sekund.

Zkusil znovu plavat, ale tím svůj pád spíše zpomaloval.

„Zbývá ještě sto metrů.“

Stěna praskla v délce padesáti metrů, Hal Dornig mohl vzniklou skulinou spatřit vnitřek pláště. Nacházela se tam výrobní sféra. Nahlížel do desítek buněk, těch komůrek pro trubce. Měly tvar pravidelného šestiúhelníku.

26 sekund.

Jádro se začínalo žhavit. Už nemohl nijak zrychlit. Ale zbývá už jen osmdesát metrů.

18 sekund.

Hal Dornig si uvědomil, že má u pasu bombičku s kyslíkem. Podíval se na kontrolní displej. Zásobník obsahoval ještě pětadvacet procent plynu.

„Mělo by to stačit,“ řekl si a namířil bombičku v potřebném směru.

Stiskl tlačítko. Plyn, který tryskal z nitra bombičky, dal jeho tělu nový impuls.

Padal teď mnohem rychleji, ale naprostá ztráta gravitace zase jeho pohyb brzdila.

Pět sekund.

Odhodil nepotřebnou bombičku, čímž dostalo jeho tělo další impuls, sice slabý, ale stačil k tomu, aby dosáhl jádra Bennetova ramena v předposlední sekundě.

Ve chvíli, kdy na displeji naskočila nula, otočil červenou páčkou.

Bennetovo rameno se zachvělo, ale praskot ustal.

„Plástev je zachráněna, aspoň prozatím,“ řekl Hal Dornig. „Toto rameno se ale musí vyměnit.“

O půl hodiny později klepal na dveře bytu, který obývala malá Izabela. Ještě před několika hodinami ji chtěl ten zloduch Pelerín unést.

„Doufám, že se propadl do pekel,“ řekl Hal Dornig a otevřel dveře. Milá Izabela, oděná v lehké košilce, jej okamžitě uvítala s úsměvem a rozevírala náruč...

Cornelius Zwada obrátil list.

* * *

Dlouhé kostnaté prsty nedovolily rozvinout dialog plný vášně. Prohnuly se ve všech kloubech, kterých bylo požehnaně, sevřely svazek pomačkaných papírů a vyrvaly jej ze zorného pole mladého muže.

Chlapec nemusel ani zvedat oči, aby věděl, jaké neštěstí na něj uhodilo.

„Tak takhle si představujete samostudium, chovanče Cornelié?“ klapala široká ústa lemovaná tenkými vráskami, která jako snad ani nepatřila do té úzké kostnaté tváře. Odhalovala nepěkné nažloutlé zuby a plivala virtuální jed. Jako kdyby Pelerínovi z oka vypadla...

Prsty listovaly tenoučkým upatlaným sešitem a temné oči za tlustými skly brýlí téměř vytékaly z důlků v marné snaze splynout s produkty Smaragdové plástve.

„Uf, co je to za odporný brak, chovanče Cornelié! Jak jste to sem propašoval?“

Chlapec pokrčil rameny.

„Našel jsem to, slečno Hopkinsová.“

„Nelžete!“ vykřikla dáma, která měla v tom okamžiku nad hochem absolutní moc. „Dobře víte, že takové škváry do tohoto ústavu nepatří! Vaší povinností je studium! Rozumíte? Stu-di-um,“ slabikovala.

„Rozumím, slečno Hopkinsová, ale...“

„Nic vás neomlouvá. A co je tohle tady? Nejenom krev, ale i se...“

Stará panna se neodvážila říct to slovo, které se jí dralo na jazyk, a její ubohá oběť se marně snažila pohlédnout na poslední stránku, kterou ještě nedokázala přečíst, a z níž kromě nápisu „Pokračování příště“ stačila zaznamenat jen dvě slova. Hoch neměl ani ponětí o tom, co se mohlo odehrávat mezi Halem Dornigem a krásnou Isabelou, v té útulné místnosti, tam za černou španělskou stěnou... Kreslíř vše utajil a nechal tu jen náznak v bílé bublině na černém pozadí.

„Nemravnost! Hnusná nemravnost! Styďte se, chovanče Cornelie. Do zítřka opíšete čtyřicetkrát devátý odstavec řádu našeho ústavu.“

„Ano, paní Hopkinsová,“ řekl tiše hoch a snažil se nedat na sobě znát nenávist, která ho v tom okamžiku zahltila.

Sešit s dvacátým čtvrtým pokračováním seriálu *Dobrodružství Hala Dorniga*, nazvaný *Hal Dornig ve Smaragdové plástvi*, už nikdy během studií nespátril. Brzy však měl pochopit, co ta dvě tajemná slova znamenala.

* * *

O sedm let později neznámý pachatel brutálně zneškodnil bývalou vychovatelku Hopkinsovou a bestiálně ji zavraždil. Její tělo, rozporcované na kusy, se našlo v šachtách klimatizačního systému plástve A24. Vraha se nikdy nepodařilo vypátrat.

Intro

Představte si svět, který je tak přelidněný, že celý povrch kontinentů je zastavěný až do výšky několika set metrů, představte si svět, kde většina lidských bytostí pozbyla vlastní vůli a žije jen proto, aby pracovala a regenerovala své síly, představte si svět, v němž je společnost rozdělena na pracující a vyvolené, představte si svět, který tak připomíná strukturu úlu, že se pro běžné pojmy používají slova jako trubec, dělnice, královna.

Samostatné celky, obdoby dřívějších států, se nazývají plástve; většinou se označují čísly, někdy se z tradice ponechává i historické jméno. Vyvolení obyvatelé plástve svůj svět rozdělují do sfér. Sami žijí takřka nahoře, v obytné sféře, poskytující veškeré pohodlí. Ještě výš, na samé střeše plástve, existuje větrná sféra, kde jsou soustředěny energetické zdroje a nádrže na dešťovou vodu.

Na dně plástve, zvaném někdy též historická sféra, lze ještě stále najít zbytky starých, dávno neobývaných měst. Zde jsou hluboko pod zem zapuštěny pilíře plástve. Dno plástve je mnohdy provrtáno do neuvěřitelných hloubek tam, kde se nacházejí ložiska surovin. Samo o sobě tvoří podivný svět se zdegenerovaným rostlinstvem a zmutovanými živočichy.

Výrobní sféra vyplňuje nesmírný prostor mezi dnem plástve a obytnou sférou. Je to zcela odlišný, uzavřený

svět, a jeho jediným cílem je uspokojit všechny potřeby hrstky lidí, kteří mnohdy ani nemají tušení o tom, co se děje pod jejich nohama.

Hranice mezi dnem plástve a výrobní sférou se nena-
cháží v jednotné výšce, což je dáno historickým vývojem
a nerovnostmi terénu. Vysoké hory plástev obchází, niž-
ší vrcholy byly mnohdy zarovnané s terénem, ale někde
zůstaly stát na svém místě a to se pak dno plástve takřka
dotýká vyšších sfér.

Na dně plástve žijí skupiny lidí, kteří se nepodílejí na
tvorbě společného bohatství, ale parazitují na produkci
plástve. To se stalo trnem v oku generálu Clarkovi, který se
ale tyto tlupy vyvrhelů snažil zlikvidovat. V nepřátelském
prostředí tmy a agresivních živočichů nemají lidé z obytné
sféry šanci. Je třeba vybudovat novou armádu z těch, kteří
se narodili na dně plástve. Z těch, kteří vidí ve tmě.

Malý Astor se narodil v kmeni Iškarů na dně plástve
jako jedno z dvojčat. Matka své syny pod vlivem vyprá-
vení potulných bardů pojmenovala podle řeckých hrdi-
nů Kastor a Polydeukés, ale všichni nakonec hochy znali
pod jmény Astor a Deuk. Astor však neviděl ve tmě, a to
bylo u Iškarů závažné postižení.

Děti kmene Iškarů, které nevidí ve tmě, jsou pro kmen
příteží a nesou špatné geny, proto je třeba je obřadně
vykastrovat. Astor však tomuto smutnému údělu unikl
a ztratil se svému kmeni v nekonečném systému plástve
A30 Ventoux, kde se nakonec našli lidé, kteří se jej uja-
li, především hodná Anabela, kterou hoch vnímal jako
svou pravou matku.

Plástev A24, která se nedávno téměř celá zhroutila, na-
léhavě potřebuje novou krev. Nedostává se jí pracujících.

Její vládci si proto připomněli nedávné události, kdy bývalý inspektor Mon Lester unesl přímo z líně novou potenciální královničku. Toto děvče nyní žije v přírodní sféře. Pokud se podaří malou Dianu najít, může být otázka nové královně vyřešena. Jenže Diana utekla a ztratila se v bludišti plástve A30. Díky zkratům v systému i neuvěřitelné náhodě se dostala na dno plástve, tam, kde tábořil divoký kmen. Iškarové se jí ujali, když se ukázalo, že děvče je gramotné a vydatně jim tak může pomoci při výběru zboží z dopravního systému plástve. Někteří členové tlupy ji však považovali za čarodějkou.

Při rekonstrukci plástve A24 se našla nepatrná část staré paměti Mocného Durhamu a v ní uložená data několika osob. Stalo se módou pojistit se proti smrti; svou paměť si dávali zálohovat všichni, tedy i Cornelius Zwada, v době kolapsu plástve A24 její neomezený vládce. Na pravidelnost v zálohování paměti však příliš nedbal. A tak se stalo, že po regeneraci spatřil svět plástve namísto sedmdesátiletého starce dvacetiletý mladík. Před jménem Zwada měli noví vládcové plástve takový strach, že neváhali mladého muže poslat do vyhnanství, přestože ten si nepamatoval vůbec nic z posledních 50 let.

Ale Zwada se rychle zorientoval. Tento mladík si nesl s sebou dar geniality. Navíc byl vždy schopným programátorem. Brzy objevil tajné sídlo starého Zwady, tajemný Draculův hrad kdesi daleko v moři, a přes snahu jej tam uvěznit si našel záhy cestu zpět do plástve. Tentokrát postupně začal zaujímat vedoucí pozice v plástvi sousední, A30 Ventoux, odkud jen po očku sledoval, jak se plástev A24 po tragickém kolapsu opět probouzí k životu. Vystupoval zde pod jménem Hal Dornig a obratně

dokázal skrýt svou bývalou identitu. A nakonec nabídl spojenectví Lagovi, vládci plástve A24, když objevil tajemství starého Zwady. Byla to soukromá plástev FAER 63-07 kdesi v Atlantiku, sice prolezlá hnědým morem, pořád však schopná dodat cenné suroviny a hlavně královny, matky budoucího pokolení trubců!

S genialitou však často kráčí zvrhlost a deviant Zwada se někdy nedokázal ovládnout. A tak se i v plástvi A30 Zwada dopustil zločinu. Svůj čin však zamaskoval tak, že za vraždu mladé ženy byl odsouzen její manžel Andegor. Protože však plástev zrovna potřebovala vojáky, využil Andegor šance, která se mu naskýkala. Jako alternativní trest si zvolil službu v armádě a brzy zjistil, že se v ní cítí jako doma.

Ella Lesterová, matka malé Diany, by poklidně dožila svůj život v přírodní sféře, neboli, jak se říkalo, v přímořských lázních, kdyby ji zlá vůle a osud nezavály do společnosti regenerovaného Zwady. Na toho muže měla ty nejhorší vzpomínky a nepadli si do oka ani tentokrát. Zwada se stal neomezeným vládcem plástve A30 a Ella využila svého vzdělání a zařídila si soukromou advokátní praxi. Svou pomstu nakonec uskutečnila, aniž mladý Zwada chápal, oč vlastně běží. Získat zárodky hnědého moru ve skladech armády plástve nebyl problém, zejména když Ella využila všechny přednosti svého těla. A tak Zwada opět zahynul, tentokrát jako oběť hnědého moru, a spolu s ním obětovala vlastní život i Ella.

Doktor Hippopotamus, který kdysi brojil proti starému Zwadovi, se rovněž vrátil do plástve A24, kde jej mladý Lago pověřil řízením líhně, tedy klíčového místa pro získání nových pracovních si. Hippopotamus se ale díval na systém plástve jinýma očima. Zatímco dříve

viděl v královnách jen zdroj levných pracovních sil, nyní v nich dokázal vidět lidi, kteří nevýslovně trpí. Rozhodl se s tímto systémem skoncovat. Zneužil svých pravomocí, odpojil čidla Mocného Durhamu a postupně zabil všechny královny v plástvi A24, i když věděl, že to je poslední akce jeho života.

Kastor vyrostl v obytné sféře; od dětství se ale připravoval na vojenskou kariéru. I on si nechal zálohovat svou paměť, ale netušil, že armádní velení zneužije tato data k vytvoření celé čety vojáků, nesoucích v sobě Kastorovy vzpomínky. Podobným způsobem nechal armádní velení naklonovat celá armádu Bojovníků spravedlnosti, a ta nastoupila dnem D k akci Deratizace, tedy k úplnému vyklizení dna plástve od záškodnických tlup bezbranného nepřítele. Tato válka byla vedena krutým a zcela nesmiřitelným způsobem. Namísto slíbené adaptace pro život v plástvi čekala všechny jen smrt.

A proti tomu se Kastor vzbouřil a zběhl, aby zachránil svůj bývalý kmen. Přes nejrůznější překážky dokázal odvést svou tlupu ze dna plástve až k vrcholům hor mimo plástev a nakonec se mu podařilo získat záruky, že nikdo ze strany vedení plástve proti běžencům nic nepodnikne. Jenže tento závazek dal Kastorovi Zwada alias Hal Dornig, a to pod silným nátlakem. Zwadovi se vůbec nehodilo, aby se společnost dověděla o jeho nedávném zločinu. Jenže Zwada nemohl vědět, že krátce na to zemře; pro plástev A30 se ten muž nevysvětlitelně ztratil.

A také nikdo netušil, že se v jednom z nejkritičtějších míst plástve rozrůstá hnědý mor.

S hnědým morem se mohl seznámit i Kastor během Velkého pochodu. Narůstající houbel dokázala pohltnit

a zabít dva jeho přátele; kdo se povrchu hnědého moru dotkne, ten se k mase nenávratně přilepí a během několika hodin mu agresivní buňky této biologické zbraně proniknou do těla a zabijí jej.

Akce Deratizace skončila, Kastor se svým kmenem dosáhl svobody.

Rada plástve A30 Ventoux vedena nejčistšími úmysly konat dobro ve prospěch všeho lidu plástve vydává tento výnos:

1. Dnem vydání tohoto výnosu končí akce Deratizace.

2. Rada zhodnotila činy generála Evelyny Clarka; jeho počínání zavdalo podnět pro podezření ze zločinů proti lidskosti v oblasti dna plástve. Proto se generál Clark degraduje do hodnosti vojína a vylučuje se z armády plástve A24.

3. Jednotky Bojovníků spravedlnosti, které generál Clark zřídil a kterým velel, se tímto rozpouštějí. Jejich příslušníci budou v převážné míře demobilizováni a jejich organismy v příslušné době poslouží k regeneraci. Přihlédne se k osobnímu výběru velitele jednotky.

4. Zřizuje se pohotovostní jednotka armády v počtu jedné stovky mužů. Bude sestavena z bývalých poddůstojníků Bojovníků spravedlnosti, kteří nemohou z technologických důvodů podstoupit regeneraci. Do jednotky bude zařazeno i několik desítek příslušníků mužstva podle zásluh v akci Deratizace. Velením této jednotky se pověřuje major Ulysses Still, který se tímto povyšuje do hodnosti plukovníka.

5. Pohotovostní sklady bojového materiálu, umístěné v sektoru D44 v 194. podlaží výrobní sféry, se ruší. O tom, jak naložit s materiálem, rozhodne specializovaná komise vedená seržantem Deanem Jarkesem.

Dáno v plástvi A30 Ventoux dne 26. 3. xxxx.

Podepsáni: Enrico Tardelli, pověřený předseda Rady plástve.

Mocný Dijon; potvrzuje správnost a soulad s ostatními platnými právními předpisy.

1. Houbel

„Dovolíte mi podat hlášení, ctihodný Onge?“

Oči velitele plástve pomalu přejely po vyzáblé postavě operačního důstojníka.

„Jdete mimo určený čas, Rangere.“

„Postupuji přesně podle vašeho rozkazu, ctihodný Onge. Mám vám v kteroukoli denní dobu hlásit objev zásadní důležitosti.“

„Už půl roku jste žádný zásadní objev neudělal,“ ušklíbl se Onge. Jeho masité rty se při řeči stěží otvíraly. Dobře totiž věděl, že pokud otevře ústa víc, zkroutí se rty do ošklivého tvaru připomínajícího ústní orgán mihule. Také věděl, že mu někdy jeho muži tajně právě tak říkají. Nechal je při tom. Ostatně mnozí z nich vůbec nevěděli, co to mihule je.

„Máte pravdu, ctihodný Onge, ostatně jako vždy,“ recitoval operační důstojník. „Ale tentokrát narazily naše drony na zajímavý objekt.“

„V které oblasti?“

„V plástvi A30, v sektoru D44.“

„Zajímavé, tato oblast se donedávna zdála být zcela sterilní. Co tam máte?“

„Jedná se nepochybně o útvar typu furva plaga, v druhém stadiu.“